
SAARISTOLAISPOLIISI 2

ANNA IHRÉN

MURHA
TALVIPAKKASILLA

Anna Ihrén

Murha talvipakkasilla

Saaristolaispoliisi

Osa 2

Suomentanut: Saga Egmont

Editoinut: Päivi Tuomisto

SAGA Egmont

Murha talvipakkasilla

Translated by Saga Egmont

Edited by Päivi Tuomisto

Original title: *Skärgårdspolisen del 2*

Original language: Swedish

Cover image: Midjourney & Shutterstock

Cover design: Emma Björklund

Copyright © 2022, 2025 Anna Ihrén and Saga Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727313481

1st POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser. It is prohibited to perform text and data mining (TDM) of this publication, including for the purposes of training AI technologies, without the prior written permission of the publisher.

This work is republished as a historical document. It contains contemporary use of language.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Vognmagergade 11, 2, 1120 København K, Denmark

Tänä vuonna oli tulossa valkoinen jouluku, kaikki Bohusläänissä olivat siitä samaa mieltä. Pitkälle syksyyn kestänyt kesää vaihtui marraskuussa hyytävään kylmyyteen, ja ensilumi laskeutui saarten ja luotojen ylle. Bohusläänin rannikko sai valkoisen lumipeitteen, edellisestä oli jo monta vuotta. Meren jää oli paksua aina Hällön, Vämlingenin ja Buskärenin vaaleanpunaisena hohtaville saarille saakka, ja jäänmurtajia tarvittiin pitämään meriväylät auki saaristolaispoliisille ja muulle veneliikenteelle. Talvi oli kylmin sitten toisen maailmansodan, ja jää saattoi jo nyt kattaa silloista laajemman alueen. Joulusta oli tulossa kaunis, mutta talvimaaisema kätki taakseen synkkyyttä. Tapahtumia, jotka juonsivat juurensa kauas menneisyyteen. Kimaltelevista jääkiteistä ja joululeivonnaisten tuoksusta huolimatta asiat eivät olleet niin hyvin kuin miltä näytti – joku oli vaipunut niin synkkiin ajatuksiin, että kalastajakylän ja sen asukkaiden rauhallinen elämä oli uhattuna. Varhaisena pakkasaamuna, kun kirkas aurinko paistoi siniseltä taivaalta saaden jääkiteet hohtamaan sateenkaaren väreissä, yhden ihmisen elämä tuli tiensä päähän. Veri värjäsi lumen punaiseksi, eikä kukaan tuntisi oloaan turvalliseksi, ennen kuin tekijä saataisiin kiinni. Kuka oli ollut valmis murhaamaan pahojen tarkoituksien vuoksi? Kuka olisi voinut menettää kaiken, jos uhri olisi yhä hengissä?

1

Torstai 19. joulukuuta

Auringon säteet tunkeutuivat kevyen merisumun läpi. Taivaalta tipahteli suuria lumihiutaleita. Poliisiveneen runko murskasi lasinohuen jääkerroksen, joka oli muodostunut väylälle jäänmurtaja Torin ajettua siitä aamulla. Jää oli paikoitellen yli kolmekymmentäsenttistä, ja Bill Strand oli nähnyt Smögenin satamassa lapsiperheitä luistelemassa laiturin vieressä. Hän katseli kiikarilla lumipeitteistä merijäätä Albinin ajaessa hitaasti eteenpäin. He olivat saaneet puhelun vanhemmalta mieheltä, joka asui Lots-gatanilla vanhan luotsiaseman näköalapaikan lähellä. Mies oli nähnyt pilkkijän istuvan väylän väärällä puolella ja uskonut, ettei tämä pääsisi takaisin maihin. Kun he kiersivät Vämlingenin lumipeitteisen uimarannan, Bill näki todellakin miehen istumassa rentona retkeilytuolissaan. Hänen punainen pilkkihaalarinsa oli osittain lumen peitossa. Bill osoitti kädellään, ja Albin nyökkäsi kuljettajan istuimelta. Bill oli lukenut jostakin Vämlingenin vesilaitoksen sukellusraportista, että pinnan alla oli runsaasti me-

rikouraa, nyrkkiä muistuttavaa korallieläintä. Meressä oli paljon sellaista, josta useimmilla ei ollut aavistustakaan.

– Hei, Bill huusi, kun he lähestyivät, mutta mies ei tuntunut kuulevan häntä, paksu lakki ehkä vaimensi ympäröivät äänet.

– Minä voin mennä, Albin sanoi. – Minulla on hyvät kengät, niissä on jäänastat.

– Okei, Bill sanoi kiitollisena tarjouksesta. Hän ei pelännyt merta, aaltoja tai myrskyjä, mutta ajatus siitä, että putoaisi jään läpi ja joutuisi virtausten viemänä paksun jään alle, oli seurannut häntä painajaisena lapsuudesta saakka. Hän kalasti mielellään myös talvella, mutta mieluiten veneestä avomerellä, aivan kuten kesälläkin.

Albin käveli jäällä ensin varovasti, mutta otti pian pidempiä ja rohkeampia askeleita. Jää oli paksua ja kestäisi tarvittaessa autonkin. Pilkkijä istui taittotuolissa, jossa oli sekä selkä- että käsinojat. Ei siis mikään amatööri, vaan ammattilainen. Miehen vieressä olevat kalat olivat jääneet osittain tuprunneen lumen alle, joten Bill ei pystynyt erottamaan, millaista saalista hän oli saanut. Albin kaartoi reittiään siten, että lähestyi miestä suoraan edestä. Hän käveli hitaasti aina vain lähemmäksi. Yhtäkkiä Bill kuuli Albinin huutavan kauhistuneena. Bill olisi halunnut juosta Albinin luo, mutta ei voinut kiinnittää venettä mihinkään. Sen sijaan Albin juoksi kovaa vauhtia takaisin.

– Mitä siellä tapahtui? Bill huusi.

– Hän on kuollut! Albin sanoi järkyttyneenä tultuaan veneen viereen.

– Kuinka? Bill kysyi yllättyneenä. Hänestä hyvin varustautunut pilkkijä oli mitä idyllisin näky talvella.

– En tiedä, Albin vastasi. – Tindran täytyy selvittää kuolinsyy. Mene sinä katsomaan. Minä pidän venettä paikoillaan.

Bill astui varovasti jäälle ja tunsi jalkojensa tärisevän kävellessään sitä pitkin. Jään pelko ei varmaan koskaan katoa, hän mietti. Bill suoristi selkensä ja yritti näyttää varmalta kävellessään kalastajan luo. Punainen pilkkihaalari loisti valkoista maisemaa ja sinistä taivasta vasten. Bill näki Albinin tuoreet jäljet lumessa, mutta vähän matkan päässä näytti siltä, että jälkiä saattoi olla enemmänkin, joten hän asteli lähemmäksi tarkistamaan. Lumessa oli osittain peittyneitä jalanjälkiä.

Bill perääntyi vaistomaisesti. Rikostutkijat antaisivat satikutia, jos hän sotkisi rikospaikan. Yksi jäällä makaavista kaloista nytkähti tehdessään kuolemaa. Kuinka kauan ne olivat lojuneet jäällä? Bill käveli lähemmäs, kunnes seisoj kalastajan edessä. Hän nosti refleksinomaisesti toisen kätensä suunsa eteen. Miehen kasvot olivat huurteisen veren peitossa. Syvistä haavoista valunut veri oli värjännyt lumen punaiseksi. Miestä ei voinut mitenkään tunnistaa. Bill soitti Tindra Bonnerille, tuntemalleen oikeuslääkärille.

– Haluatko toivottaa hyvää joulua? Tindra vitsaili.

– No en, sanoi Bill, joka ei juuri nyt jaksanut leikinlaskua. – Sitä paitsi jouluaattoon on vielä monta päivää.

– Lähdän huomenillalla lomalle, Tindra sanoi. – Mitä on tapahtunut?

– Voitko tulla kahden teknikon kanssa Smögeniin mahdollisimman pian? Pyydän jotakuta tulemaan teitä vastaan.

– Jällekkö? Tindra kysyi yllättyneenä.

– Kyllä, voitte hakea myös Lydian matkalla.

Billin pomo Lydia Svan ei yleensä lähtenyt rikospaikalle, mutta nyt oli kyseessä erikoistapaus ja Bill aavisti, että tiedotusvälineet parveilisivat tapauksen parissa kuin varikset. Tällä hetkellä hän ei pystynyt määrittämään vainajan ikää, mutta oletti uhrin

olevan mies. Jouluviikolle osunut murhatapaus oli ajoitukseltaan erittäin huono.

2

Lydia Svan istui huoneessaan Uddevallan poliisiasemalla. Hän vilkaisi kelloaan selatessaan näytöllä kuvia Gran Canarialta. Mike oli vihdoinkin saanut suostuteltua hänet mukaansa paratiisisaarelle, jota mies niin kovasti rakasti. Kanariansaaret sijaitsivat vain sadan kilometrin päässä Afrikan itärannikosta, ja ilmasto oli lämpimän kesäinen ympäri vuoden, jopa jouluna ja uutenavuotena. Tavallaan Lydia odotti matkaa ja sitä, että saisi nähdä ja kokea uusia asioita. Maistella kanarialaista ruokaa ja ehkä vierailla joissakin vuoristokylissä, joissa Mike tapasi pyöräillä. Puhelin keskeytti hänen haaveilunsa. Tindra Bonner soitti, ja tällä oli harvoin iloisia uutisia.

– Hei! Tindra sanoi puhelimeen. Hän kuulosti stressaantuneelta.

– Etkö ole vielä lomalla? Lydia kysyi.

– Huomenna vasta, Tindra vastasi. – Bill soitti hetki sitten. Hän tarvitsee kaksi teknikkoa ja haluaa, että me lähdemme mukaan.

– Mitä on tapahtunut? Lydia kysyi ajatellen lounasta, jota oli odottanut koko aamupäivän. Miken erittäin herkullisen intialaisen lammaspadan tähteitä.

– Bill ja Albin ovat löytäneet kuolleen miehen jäältä läheltä Vämlingeniä. Pilkkijän.

– Eivätkö he voi kantaa ruumista itse? Lydia kysyi yrittäen olla huokaamatta kärsimättömänä. Ruumiiden kantaminen oli epämiellyttävää, mutta saaristolaispoliisit tiesivät joutuvansa tekemään sitä aina silloin tällöin.

– Bill sanoi, että tämä on erikoistapaus. Kalastaja murhattiin raa’asti, ja hän haluaa meidän näkevän ruumiin omin silmin. Tulen hakemaan sinut viiden minuutin kuluttua. Tuletko alas?

– Jep, Lydia sanoi ja sulki näytöltään Miken lähettämän kuvan, joka esitti Terorin värikästä kylää, yhtä miehen suosikeista. Valitettavasti Gran Canaria taitaisi jäädä nyt häneltä näkemättä. Hän soitti muutaman puhelun ja sai kiinni kaksi teknikkoa, jotka pääsivät paikalle heti. Kuka haluaisi murhata jäällä istuvan pilkkijän? Se tuntui hyvin epätodennäköiseltä. Lydia pukeutui pipoon ja paksuun takkiin ja lähti hissillä alas henkilökunnan sisäänkäynnille.

3

Bill ja Albin istuivat kajuutassa, jossa oli lämmitys päällä. Moottorit kävivät hiljaa pitääkseen akun käynnissä. Albin lämmitti kahvia mikroaaltouunissa. Aluksella oli kaikki tarvittava – ruokaa ja keittiö, kaksi hyttiä mahdollista yöpymistä varten ja kuivattuja hedelmiä ja keksejä naposteltavaksi. Bill kaivoi tuomansa juustovoileivät jääkaapista. Hän lämmitti niitä muutaman sekunnin mikrossa, jottei joutuisi syömään kylmiä ja kovia leipiä.

– Tässä on kahvia, Albin sanoi, kaatoi pikimustan sumpin kahteen kuppiin ja lorautti päälle vähän maitoa.

– Kiitos, Bill sanoi. – Haluatko juustovoileivän?

– Mielelläni, Albin vastasi. – Luulin jo, ettet kysyisi.

Bill tajusi Albinin himoinneen hänen eväitään, tämänhän rakasti voileipiä. Bill hörppäsi kuumaa kahvia ja katsoi ulos kajuutan ikkunasta. Mikä tuo oli? Vallevikin saaresta, jonne turistit tulivat heinäkuussa sankoin joukoin uimaan, käveli joku sauvat kädessä suoraan heitä kohti. Toivottavasti se ei ollut mikään kylähullu, joka oli päättänyt tulla katsomaan, mitä he puuhasivat.

- Katso, Bill sanoi ja nyökkäsi henkilön suuntaan.
- Kuka se on? Albin kysyi pureskellen voileipäänsä. Hän lämmitti käsiään kahvikupin ympärillä.

Bill tarttui kojelaudan yläpuolella olevaan kiikariin ja katsoi kohti rantaa. Henkilöllä oli paksut talvivaatteet, ja toistaiseksi oli vaikea hahmottaa, kuka hän voisi olla. Sitten Bill näki sinisen top-patakin kauluksen sisään pujotetun huivin. Vaaleansininen huivi muistutti sitä, joka Vendelalla oli ollut kaulassaan maanantain kouksessa.

– Mitä hittoa! Bill huudahti ja nousi ylös. – Sen täytyy olla Vendela.

– Et ole tosissasi, Albin sanoi. – Soititko sinä hänelle?

– En, Bill vastasi, – koska Vendela muuttaa taloon tänään ja on pari päivää vapaalla.

– Ettekö tee muut muutakaan? Albin kysyi yllättyneenä.

– Muutamme, mutta Frejalla ja minulla ei ole juuri lainkaan huonekaluja, joten olemme tilanneet sängyt, ruokapöydän ja sohvavan. Ne saapuvat huomenna. Ajattelimme viettää koko joulun tekemällä talosta kodikkaan.

Bill laski kiikarinsa ja joi kahvinsa nopeasti. Se ei todellakaan ollut hyvää.

Jäällä tulija oli tosiaan Vendela, miehet totesivat tämän läheistyessä. Vendela vilkutti. Bill tarttui ruoriin ja ohjasi veneen jään toiselle reunalle, jotta Vendela pääsi kipuamaan kyytiin.

– Tämäpä yllätys, Bill huusi. – Mikä toi sinut tänne? Bill nosti naisen sauvat kaiteen yli.

Vendela hyppäsi kannelle. Hän näytti iloiselta. Hän ei ollut vielä nähnyt pilkkijän turmeltuja kasvoja. Bill näki ne mielessään koko ajan.

– Tule sisään, Bill kehotti. – Haluaisitko kupin kahvia?

– Lähdin sauvakävelylle, Vendela sanoi. – Kun pääsin Lotsgatanin yläpäähän, kävelin ylös kalliolle ja näin sieltä poliisiveneen. Ihmettelin, mitä te täällä teette. Näin myös tuon pilkkijän. Vendela osoitti kalastajan suuntaan.

– Juuri sen vuoksi me olemme täällä, Albin sanoi. – Saimme puhelun, jonka mukaan pilkkijä oli jääväylän väärällä puolella. Joku vanha mies Lotsgatanilta soitti. Mutta kalastaja on kuollut. Murhattu.

– Mitä? Vendela huudahti kauhistuneena. – Miksi?

– Juuri sitä me mietimme, Bill sanoi. – Olen soittanut tänne sekä Lydian että Tindran ja pari teknikkoa. Halusin, että he näkevät kaiken paikan päällä, ennen kuin haemme ruumiin.

– Näyttääkö se pahalta? Vendela kysyi.

Bill nyökkäsi.

– Haemme Tindran ja muut Smögenin satamasta hyvin pian. Mutta sinullahan on vapaapäivä ja muuta tekemistä, eikö niin?

– On joo, Vendela sanoi. – Fred auttaa minua iltapäivällä muutossa. Olen vuokrannut pakettiauton, ja hän on luvannut antaa minulle osan äidin ja isän huonekaluista.

– Mitä? Aikooko veljesi luopua lapsuudenkotinne tavaroista?

– Tuskinpa, Vendela hymyili. – Mutta hän ymmärtää, että tarvitsen aluksi joitakin huonekaluja, kunnes olen ostanut kaiken tarpeellisen. Kuljen mielelläni teidän kyydissänne takaisin.

Bill ajoi hitaasti jääväylää Klevenin niemen ohi Smögenin satamaan. Aurinko paistoi, kun he ohittivat kalahuutokaupan. Hän pysäytti veneen laiturin viereen. Kaksi lasta, tyttö ja poika, tulivat heti katsomaan venettä. Joululoma oli jo alkanut, ja laiturilla oli monia perheitä nauttimassa kauniista talvisäästä. Yleensä poliisit pystyivät viemään lapsia lyhyelle veneajelulle, mutta nyt se ei käynyt päinsä. Bill näki Lydian nousevan autosta parkkipaikalla.

Vendela astui maihin juttelemaan lasten kanssa, jotka saivat nopeasti muuta ajateltavaa. He halusivat tietää kaiken siitä, millaista oli olla tyttö ja sen lisäksi vielä poliisi.

– Kiitos, että tulit, Bill sanoi, kun Lydia astui veneeseen.

– Eipä kestä, pomo vastasi happamasti.

Lydia on monella tapaa hyväsydäminen ja reilu pomo, mutta kollegana ei todellakaan kovin hurmaava, Bill ajatteli.

Teknikkojen lähestyessä ihmiset perääntyivät kauemmas veneestä. Valkoiseihin vaatteisiin ja violetteihin muovikäsineisiin pukeutuneet olennot olivat kuin avaruuselokuvasta. Ehkä he näyttivät vaarallisilta. Ainakaan he eivät näyttäneet kovin mukavilta tyypeiltä.

Kun kaikki olivat veneessä, Bill ohjasi paatin ulos laiturista. Hän oli helpottunut, koska kyydissä oli nyt monta asiantuntijaa. Heti kun uhri ja murhapaikka olisi tarkastettu, hän ja Albin voisivat kuljettaa ruumiin pois ja yrittää sen jälkeen unohtaa jäällä tapahtuneen. Sisimmässään Bill tiesi kuitenkin, että pilkkijän kasvot nousisivat hänen verkkokalvoilleen joka kerta, kun hän ohittaisi Klevenin, Vallevikin ja Vämlingenin. Juuri nyt he eivät tienneet, kuka mies oli tai missä tämän perhe oli, mutta he saisivat tietää enemmän heti, kun Tindra alkaisi selvittämään asiaa.

Pian Bill pystyisi keskittymään edessä olevaan muuttoon. Freja odotti huomista innolla. Tyttö oli nyt matkalla kotiin äitinsä Katarinan luokse, mutta valitettavasti tämän uusi kartanoa muistuttava talo ei ollut Frejan mieleen. Ehkä siksi, ettei Freja tullut toimeen Henrikin, Katarinan uuden erinomaisen miehen kanssa. Bill ymmärsi tytärtään hyvin. Hän ei ollut koskaan tavannut yhtä ärsyttävää miestä kuin Henrik.

4

Fred Morris katseli yläkerran ikkunasta kiikarillaan merelle. Vendela oli lähtenyt jälle poliisivenettä vastaan. Fred oli seurannut Vendelan askelia. Hänen siskonsa ei pelännyt eikä osannut vältellä riskejä. Fred näki, että poliisivene oli taas lähdössä jääväylälle, joten ehkä he olivat vieneet Vendelan takaisin Smögeniin.

Penny hyppeli Fredin edellä alas portaita ja asettui tiskipöydän eteen. Fred napsautti vedenkeitTIMEN päälle ja arveli, että koira pitäisi sekä hyytelöidystä kermasta että maukkaasta Prästostjuustosta, jota hän aikoi tarjoilla. Fred oli jo valmistanut Vendelalle ja itselleen kolmikerroksisen tarjottimellisen herkkuja, ennen kuin oli aika leikkiä muuttomiehiä. Fred oli iloinen, että Vendela oli vihdoinkin löytänyt asunnon. Sisko oli palellut veneessä Grundsundin satamassa niin paljon, että oli lopulta vilustunut. Niinpä Fred oli katsonut velvollisuudekseen tarjota Vendelalle majapaikkaa kuukaudeksi, ennen kuin tämä pääsisi muuttamaan pieneen taloonsa. Hän odotti innolla näkevänsä asunnon.

– Hei! kuului ulko-ovelta.

Fred tarttui vedenkeittimeen ja meni Vendelaa vastaan. Lasitetun verannan pöytä oli katettu, ja olohuoneen kaakeliuuni lämmitti koko alakerran.

– Istu alas, Fred kehotti. – Olet varmaan aivan jäässä. Lounaaksi on teetä ja skonsseja. Toivottavasti maistuu.

– En minä nyt palele, Vendela sanoi. – Minun tuli kuuma, kun kävelin ylämäkeen. Mutta tietenkään en kieltäydy teestä ja herkuista, jotka näyttävät aivan siltä kuin ne olisi ostettu Harrodsilta.

– Mitä Bill ja Albin puuhasivat? Fred kysyi kaataen kullanuskeaa juomaa siskon kuppiin. Astia oli Wedgwoodin mallistoa ja sen nimi oli Wild Strawberry. Sitä sarjaa todella käytettiin Harrodsissa, Fredkin oli juonut niistä tavaratalon kahvilassa. Hän ei kuitenkaan aikonut kertoa siitä. Vendelan mielestä Fred melkein pä kerskaili kertoessaan anekdootteja elämästään.

Vendela otti lautaselta vastaleivotun miniskonssin ja levitti sille paksun kerroksen hyytelöityä kermää, ennen kuin valitsi kirsikkahillon ja mustaherukkahillon välillä.

– Bill ja Albin ovat siellä hakemassa ruumista, Vendela sanoi. – Jos olen oikeassa, myös media on matkalla paikalle, joten toivon heidän saavan miehen pois, ennen kuin korppikotkat saapuvat.

– Uhri on siis mies? Fred kysyi yrittäen olla kuulostamatta liian uteliaalta.

Ammattimaisena DNA-tutkijana Fredillä oli pöydällään tällä hetkellä vain yksi toimeksianto: hän etsi äitiä, joka oli antanut poikansa adoptoitavaksi. Nyt kolmekymppinen poika oli päättänyt etsiä juuriaan. Sen lisäksi Frediä vaivasi vanha ratkaisematon tapaus työstä, joka oli kadonnut Lysekilissä sijaitsevan hotellin juhlaillallisilta. Fred aikoi löytää palapeliin lisää palasia seuraavien vapaiden viikonloppujen aikana, kun muut järjestelivät joulua ja uudenvuoden juhlia. Muuten hän istuisi juhlapyhät kotona

Penny sylissään. Jäällä oleva ruumis kiinnitti kuitenkin hänen huomionsa. Ehkä Fred voisi auttaa jotenkin, vaikkei sisko ottaisi-kaan häntä mukaan tutkintaan?

– Emme ole vielä varmistaneet, että kyseessä on mies, Vendela tähdensi, – mutta voin sanoa sen verran, että henkilön ympärillä olevasta aurasta päätellen kyseessä ei ollut nainen. Mutta on parempi odottaa, kunnes tiedämme varmaksi.

– Ilman muuta, Fred sanoi kaadettuaan teetä kuppiinsa ja lisäätyään siihen tilkkasen kermaa.

– Murhatutkinta tulee vain kovin pahaan saumaan, Vendela sanoi. – Muutto on tänään, ja tarvitsisin huomiseksi vapaapäivän, jotta voisin järjestellä tavaroita ja asettua taloksi ennen kuin on palattava töihin.

– Ymmärrän oikein hyvin, Fred sanoi. Häntä ahdisti ajatus siitä, että Vendela veisi osan vanhempien huonekaluista.

– Tiedän, ettet halua lainata minulle yläkerran sohvaa tai yhtä vierassänkyä, mutta etkö saisi enemmän tilaa, jos hankkiutuisit eroon joistakin tavaroista? Vendela kysyi päätään hieman kallis-
taen.

– Onhan se niinkin, Fred myönsi vastahakoisesti. – Äiti ja isä olisivat iloisia, jos tietäisivät sinun haluavan heidän tavaroitaan.

– Kiva, että näet asian niin, Vendela sanoi hymyillen. Mutta Fred kuuli hänen äänestään, ettei sisko itseään uskonut sano-
maansa.

– Oletko maistanut pieniä sahramalla maustettuja manteliskonseja? Fred kysyi. – Ajattelin, että maistaisit niiden kanssa päärynä-marmeladia ja sitten tietysti hyytelöityä kermaa.

– Täytyypä kokeilla, Vendela sanoi ja kurottautui hyvin varus-
tellun tarjoiluvadin puoleen, kun hänen kännykkänsä soi.

SALAPERÄINEN MURHA HEITTÄÄ VARJON JOULUNODOTUKSEN YLLE.

Jouluaatto on ovella, ja merijää ympäröi Ruotsin länsirannikon pieniä saaria. Saaristolaispoliisi Bill Strand saa hälytyksen pilkkijästä, joka on ollut jäällä liikkumattomana tuntikausia. Paikan päällä Billiä odottaa julma näky, pilkkijä on surmattu.

Murhatutkinta käynnistyy hitaasti, eikä uhrilla, Rickard Holmilla, näytä olleen vihamiehiä sen kummemmin saaristossa kuin mantereellakaan. Kun sukututkija Fred Morris alkaa selvittää murhatun perhesiteitä, tapaus saa kuitenkin käänteen, joka lyö ällikällä niin poliisit, Fredin kuin Holmin perheenkin.

Lumi verhoaa saariston hiljaisuuteen ja rauhaan, mutta idyllin alle kätkeytyy salaisuuksia, jotka voivat viedä hengen. Ehtiikö Bill poliisikollegoineen ratkaista arvoituksen ennen kuin on liian myöhäistä?

Anna Ihrén on kansainvälistä mainetta niittänyt ruotsalainen rikoskirjailija. *Murha talvipakkasilla* on toinen osa Ihrénin Saaristolaispoliisi-menestyssarjaa, joka seuraa saaristopartion tutkimuksia Ruotsin kuvankauniilla länsirannikolla.